

Пастушка

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Із хусткою на тім'ї, у рясній спідниці,
Вона вже зранку на пастівнику;
Але дримається, й склепляє сон очиці, —
Там, під деревами, в ліску.

Вона заснула й дихає розкритим ротом;
Трава торкається обличчя й голих ніг.
Звисають руки, вкриті теплим потом,
І мухи в'ються коло них.

Метелики спускаються веселими роями,
Повільним льотом падають згори,
Сідають на горбах, порослих мхами,
Що розігрілись од жару.

Буває, що вона повільним рухом
Круг себе прожене докучних комарів,
Але вони ще більшим, глибшим кругом
Злітаються з усіх боків.

А пастівник рослинністю своєю
Її гаряче тіло міцно обійняв;
І вже здається, що кругом над нею
Важкий тваринний спокій встав.

Тече в її дебелих дужих звивах
Могутня кров, що криється в дубах;
Коса ж її біліє, мов ячмінь на нивах,
Або пісок на стежечках.

У неї смага на руках; а сім'я,
Що розлилось по ній на хвилях жил,
У перса б'є, хвилює ніжне вим'я,
Немов вітри між сонних піль.

Опівдні сонце млосним поцілунком
Під вербами торкається зомлілих уст її,
А з пліч розкішним візерунком
Коса спадає до землі.